

Overweging 30ste zondag dhj A - 25 oktober 2020 – Marianne Thie.

Vandaag hoorden we in de evangelielezing een kort verslag van een vraag en antwoordspel -tussen Jezus en één van de Farizeeërs - over de kern van het geloof.

Het was in de rabbijnse kringen van Jezus' tijd een veel gepraktiseerd spelletje, om mensen te dwingen de kern van het geloof samen te vatten.

De farizeeërs formuleren het zo: 'Wat is het grootste gebod van de Wet.'

Dit is best een pittige vraag, want er zijn in de WET 613 ge- en verboden, de som van de dagen van het jaar (365) en alle onderdelen van het menselijk lichaam (248).

Het antwoord dat Jezus geeft is diep geworteld in de traditie van zijn volk. Hij noemt de liefde, de kern van de TORA, de WET. Hij geeft twee geboden uit de boeken van Mozes, waar het om te doen is." Je zult God liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand, dat is het eerste gebod, en het tweede is daar aan gelijk: heb uw naaste lief als uzelf." Dit is dus het hart van de TORA, de WET.

Als we met heel ons hart van Hem houden, zullen we ook met heel ons hart van onze naaste moeten houden. Dit is niet zo vanzelfsprekend, want we hebben het er soms moeilijk mee om van die naaste te kunnen houden. Om van jezelf te houden is soms al een hele opgave..... Is dit wel te doen? En wie is dan onze naaste?

Onze naaste is niet alleen onze geloofsgenoot, onze goede vrienden, onze goede burens. Onze naaste is ook die mens dichtbij of wat verder weg, die eenzaam is, die alleen staat in het leven en geen vrienden kent. De mens aan wie we soms een hekel hebben, die we niet kunnen uitstaan, die ons iets ergs heeft aangedaan, die ons heeft gekwetst of ontgoocheld. Dan wordt het pas moeilijk om van de ander te houden... Als alles mee zit vraagt dit geen inspanning of energie om van je naaste te houden.

Zou het helpen als we Jezus' boodschap van vandaag zouden kunnen vertalen naar: probeer van God te houden van je naaste, je medemens en van jezelf.

Dat God liefhebben te maken heeft met: eerbied voor het weerloze, respect of hart hebben voor die geen macht hebben, ruimte voor de vreemdeling en de rechteloze.

En het gebod om je naaste lief te hebben als jezelf.
Als dat betekent: weet wie je zelf bent, hoe weerloos en klein
hoe hulpeloos als een ander jou niet helpt.

Als je durft erkennen hoe kwetsbaar jijzelf bent, zul je de ander nooit meer
vanuit een machtspositie tegemoet treden, maar als medeweerloze.

Jij bent zwak, zij/hij ook,
jij hebt liefde nodig hij/zij ook.

Dán kunnen wij sporen van Liefde zien.

Ver hoeven wij niet te kijken - dicht bij ons - naast jou zijn sporen te zien, waar
mensen zich inzetten - het beste van zichzelf geven en omzien naar de ander.
Zoals bv. dat halfje gesneden bruin naar je naaste brengen die de griep heeft of
er nu door Corona niet op uit durft. Het ligt in duizend kleine dingen die vaak
geen naam hebben: dat complimentje -een luisterend oor zijn - de zorg om het
geluk van de ander - aandacht voor hen die op anderen zijn aangewezen . Het
is ongevraagd iets doen - belangloos voor noppes...

Dit is onbetaalbaar, omdat we daar concreet Zijn liefde handen en voeten
geven. Liefde is dus te doen. Maar het zal van ons, elke dag opnieuw een
inspanning vragen, je moet er iets voor doen!

Sluit ik af met het volgende verhaal waarvan de auteur onbekend is.

Het heet:

Het mooiste hart

In een vallei, ver, ver weg, leefde eens een jongeman die beweerde dat hij het
mooiste hart had van de hele vallei. Overal waar hij kwam toonde hij het aan
iedereen die het maar wou zien, en inderdaad zijn hart was zo perfect als een
hart kan zijn. De jongeman oogstte bewondering alom, en zijn hart zwol van
trots.

Op een dag had hij weer een grote menigte rondom zich verzameld. Ze stonden
midden in het dorp, en iedereen bewonderde zijn hart. Ze waren het er
allemaal over eens: Dit hart was perfect! Het was ook helemaal gaaf, er was
geen schrammetje of wond te zien. Dit was het mooiste en gaafste hart dat ze

ooit hadden gezien. De jongeman was er erg trots op en pochte honderduit over zijn mooie en perfecte hart.

Opeens stapte een oude man uit de menigte naar voren en zei “Waarom is jouw hart niet zo mooi als de mijne?”. De oude man liet zijn hart zien en iedereen keek ernaar. Het sloeg krachtig, maar het zat vol littekens en er waren plaatsen waar stukken uit waren gehaald en andere stukken in waren gezet, en deze stukken pasten niet mooi in de gaten maar hadden rafelige hoeken. Er waren zelfs plaatsen bij waar hele stukken uit zijn hart ontbraken. De mensen keken verbaasd. “Hoe kun je zeggen dat jouw hart het allermooiste is?”, dachten ze.

Ook de jongeman keek naar het hart van de oude man en zag de staat waarin het verkeerde. Hij lachte “Je maakt zeker een grapje,” zei hij, “Vergelijk jouw hart eens met de mijne. Die van mij is perfect en de jouwe is een puinhoop vol littekens en scheuren.”

“Ja,” zei de oude man, “jouw hart ziet er perfect uit, maar ik zou niet met je willen ruilen.” “Kijk” sprak hij, “elk litteken vertegenwoordigt een persoon aan wie ik mijn liefde heb gegeven: ik scheur een stukje uit mijn hart en geef het aan die persoon en vaak geven ze een stukje van hun hart aan mij terug om zo de lege plaats op te vullen.”

“Maar de stukjes zijn niet precies hetzelfde. Ik heb gerafelde hoeken, dat ben ik met je eens, maar het herinnert me er aan dat we liefde met elkaar hebben gedeeld. Soms geef ik een stukje van mijn hart weg en heeft de ander me geen stukje van zijn hart teruggegeven. Dat zijn de lege gaten, het geven van liefde is een risico.”

“Ook al zijn die gaten in mijn hart pijnlijk, ze blijven open. Het herinnert me eraan dat ik ook liefde voor deze mensen heb en ik hoop dat ze op een dag zullen terugkeren en het gat zullen opvullen.”

De jongeman stond roerloos, tranen rolden over zijn wangen. Hij liep naar de oude man toe, greep in zijn perfecte hart, scheurde er een stuk uit en met trillende handen bood het aan de oude man aan. De oude man nam zijn offer aan, plaatste het in zijn eigen hart, en nam een ander stuk uit zijn hart en plaatste het in de wond van het hart van de jongeman.

Het paste niet perfect en er zaten wat rafels aan, maar de jongeman keek naar zijn hart, niet meer perfect, en hield ervan als nooit tevoren. Het was nu mooier als voorheen, omdat de liefde van de oude man nu ook door zijn hart stroomde. Amen.